

aniž ustanovení toho dbáno, nýbrž nejvýše jen vadu řízení. Dovozuje-li tedy stížnost z porušení ustanovení § 4, odst. 2 cit. nař. nezákonnost nař. rozhodnutí, činí tak neprávem a ježto jiné výtky nezákonnosti nevznáší, bylo výtku nezákonnosti zamítnouti jako bezdůvodnou.

Avšak přes to, že rozhodnutí nař. bylo vydáno, aniž se st-li před jeho vydáním bylo jednáno, nepřistoupil nss v daném případě ke zrušení nař. rozhodnutí dle § 6 zák. o ss, poněvadž neshledal, že by tato vada byla vadou podstatnou. Nedbání forem procesních a zásad v řízení platných zakládá dle názoru nss podstatnou vadu, jež by měla v zá-pětí zrušení dle § 6 zák. o ss, jen tehdy, mělo-li nedbání vliv na materiální právo strany a dotklo-li se nebo mohlo-li se materiálního práva strany dotknouti nepříznivě. A tu otázka věcné ochrany subjektivních práv expropriáta je ovšem předmětem jednání, jež předepsáno je v § 4 nař. z 16. října 1914 č. 284 ř. z. Ale — jak nss opětně již vyslovil — není stranám, jichž práva návrhem na expropriaci dle cit. nař. učiněným byla dotčena, dán zákonný nárok na to, aby odporem svým projektované nebo schválené dílo zmařily neb změny projektu vymohly (§ 4, odst. 1 cit. nař.). Obmezuje se řízení to na zjištění práv stran, na zjištění předmětu a rozsahu požadovaného vyvlastnění. Že by v tomto směru bylo řízení neúplné nebo jinak vadné t. j. že by předmět a rozsah požadovaného vyvlastnění býval nesprávně zjištěn, toho stížnost vůbec netvrdí a nevznáší vůbec námitek, které by mohly míti nějaký vliv na zjištění předmětu a rozsahu požadovaného vyvlastnění.

Stížnost vytýká pouze, že neúčastí st-lů, jimi nezaviněnou, bylo jim znemožněno poukázati na podjatost znalce při řízení slyšeného a na nesprávnost i vadnost jeho dobrozdání.

V té příčině trvá nss na názoru vysloveném ve zdejším nálezu Boh. 941, že výslech znalce o hodnotě vyvlastněného předmětu provedený v řízení dle §§ 4 a 5 cit. nař., má povahu procesuelní přípravy pro rozhodování o odškodném, že však nejde o žádné rozhodnutí neb opatření, které přece ohledně odškodného vydává zvláštní komise (§ 6 cit. nař.) a vidí-li tedy st-lé v tom, že nemohli se proti tomuto znalci brániti, stížení neb znemožnění své obrany proti nálezu vyvlastňovacímu, který přece výši odškodného se neobírá, je tato námitka zřejmě bez podstaty.

Že by okolnost, že se st-li nebylo před vydáním nař. rozhodnutí jednáno v jiném nějakém směru, byla měla nepříznivý vliv na materiální jich práva, stížnost vůbec netvrdí. Nss dle svrchu uvedeného toho také neshledal a nemohl proto nalézt, že by neslyšení st-lů v daném případě zakládalo podstatnou vadu ve smyslu § 6 zák. o ss.

Proto bylo stížnost zamítnouti.

Č. 2766.

Spolkové právo (Slovensko): I. * Nepotvrzení stanov spolku po právu již existujícího, předložených k revisi, není samo o sobě právním důvodem k rozpuštění spolku (§ 113 ústavní listiny). — II. * Nečinnost spolku sama o sobě není důvodem k jeho rozpuštění.

(Nález ze dne 16. října 1923 č. 17053.)

Prejudikatura: Boh. 2117 adm.

Věc: Vdova po Arpádu K. v Prešově (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o rozpuštění spolku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: --- --- ---

Žal. úřad opřel rozhodnutí svoje o dva důvody: jednak že nebyly schváleny stanovy, předložené stěžujícím si spolkem k revisi ve smyslu nař. ministra pro Slovensko z 23. února 1921 č. 569 adm. III., jednak že spolek neprojevuje žádné činnosti.

Žádný z těchto důvodů nemohl nss uznati za dostatečný, aby mohlo býti vysloveno rozpuštění spolku.

Dle § 113, odst. 2 úst. list. může býti spolek rozpuštěn jen tehdy, když jeho činností byl porušen trestní zákon nebo veřejný pokoj a řád. Okolnost, že ministr pro Slov. neschválil stanovy existujícího spolku v onom znění, jak je spolek ten přepracoval a předložil k revisi ve smyslu shora uvedeného min. nař., mohla by snad vésti k rozpuštění spolku, kdyby činnost spolku podle starých, býv. uher. úřady schválených stanov nedala se srovnati s právním řádem republiky čsl., avšak neschválení nových stanov samo o sobě beze zjištění dotčených okolností nemůže býti uznáno za dostatečný zákonný důvod pro rozpuštění spolku.

Rovněž nečinnost spolku mohla by snad za zvláštních okolností chovati v sobě porušení trestního řádu nebo veřejného pokoje a řádu, avšak beze zjištění takovýchto zvláštních okolností nelze ani nečinnost spolku uznati za důvod dle § 113 úst. list. dostatečný, aby spolek bylo možno po právu rozpustiti.

Ze zkoumání soudu příslušejícího vymyká se otázka, zda řečený spolek snad dle platných svých stanov následkem nečinnosti nezankl, neboť nař. rozhodnutí neobsahuje výroku takového, kterýž by ovšem neměl povahu aktu právní bytí spolku ničícího, nýbrž jevil by se jako výrok právní zánik spolku pouze konstatující.

Nař. rozhodnutí naopak zbavujíc spolek jeho právní existence jeví se jako akt konstitutivní, který může zákonnou oporu čerpati jen z § 113 úst. listiny a musí proto podle tohoto ustanovení zákonného býti hodnocen.

Ježto však — jak svrchu vyloženo — za dané podstaty skutkové nař. rozhodnutí cit. předpisem zákonným opřiti nelze, bylo nutno zrušiti je pro nezákonnost.

Č. 2767.

Obecní samospráva. — Města statutární: I. * Jednací řád obecního zastupitelstva jest jen potud právně závazný, pokud neodporuje obecnímu zřízení. — II. * Podle § 71 měst. statutu libereckého účastní se předseda hlasování, jeho hlas se počítá a při rovnosti hlasů stává se usnesením ono mínění, pro něž hlasoval starosta.

(Nález ze dne 16. října 1923 č. 17054.)